

Daniels Bog – Nummer syv

Syv konger

Jeff Pippenger

2023-12-02

De syv tordener repræsenterer historien fra 1798 og frem til 22. oktober 1844. Denne historie blev forbilledligt fremstillet ved de sidste syv konger i Judas rige, fra Manasse i 677 f.Kr. og frem til Sidkija i 586 f.Kr.

I de hellige reformlinjer er et kendetegn ved styrkelsen af den første engel et symbol, som identificerer noget, der er verdensomspændende. Den 11. august 1840 blev den første engels budskab styrket, og budskabet blev derefter bragt til enhver missionsstation i verden.

”Adventsbevægelsen 1840–44 var en herlig åbenbaring af Guds kraft; den første engels budskab blev båret til hver missionsstation i verden.” The Great Controversy, 611.

Profetisk set steg engelen i Åbenbaringen 10 på den tid ned og satte den ene foten på jorden og den andre på havet. Søster White identificerte dette som et symbol på budskapets verdensomspændende udstrekning.

„Engelens stilling, med den ene fod på havet og den anden på landet, betegner den store udstrækning af budskabets forkyndelse. Det vil krydse de vide vande og blive forkyndt i andre lande, ja, endog i hele verden.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, s. 971.

Kyros’ bekendtgørelse af det første dekret var et verdensomspændende dekret.

Og i Perserkongen Kyros’ første regeringsår, for at Herrens ord ved Jeremias’ mund skulle opfyldes, vakte Herren Perserkongen Kyros’ ånd, så han lod udråbe i hele sit rige og også lod det nedskrives således: Så siger Kyros, Persiens konge: Herren, himmelens Gud, har givet mig alle jordens kongeriger, og han har pålagt mig at bygge ham et hus i Jerusalem, som ligger i Juda. Hvem blandt jer hører til hans folk? Hans Gud være med ham, og lad ham drage op til Jerusalem, som ligger i Juda, og bygge Herren, Israels Guds, hus (han er Gud), som er i Jerusalem. Og enhver, som er tilbage på noget sted, hvor han opholder sig som fremmed, ham skal mændene på hans sted understøtte med sølv og med guld og med gods og med kvæg, foruden det frivillige offer til Guds hus, som er i Jerusalem. Da stod overhovederne for fædrenehuse i Juda og Benjamin op, såvel som præsterne og levitterne, alle de, hvis ånd Gud havde vakt, for at drage op og bygge Herrens hus, som er i Jerusalem. Ezra 1:1–4.

Ligesom den første engel blev bragt til hver missionsstation i verden den 11. august 1840, identificerer Kyros sig selv som konge over „alle jordens riger“, idet han kundgør det første dekret. Nedstigningen af englen i Åbenbaringen 10, den engel, som Søster White identificerer som „ingen ringere end Jesus Kristus“, besidder de samme profetiske kendetegn som den mægtige engel i Åbenbaringen 18. Søster White identificerer, at den første engels formål var det samme som formålet med englen i Åbenbaringen 18.

„Jesus gav en mægtig engel befaling til at stige ned og advare jordens indbyggere om at forberede sig på Hans andet komme. Da englen forlod Jesu nærhed i himlen, gik et overmåde klart og herligt lys foran ham. Jeg fik at vide, at hans mission var at oplyse jorden med sin herlighed og advare mennesket om Guds kommende vrede.“ Early Writings, 245.

Den første engels bemyndigelse er et symbol, der fremhæver et verdensomspændende element. Det første budskab på Kristi tid blev bemyndiget ved Kristi dåb. Skrifterne angiver, at hele Israel drog ud i ørkenen for at høre Johannes' budskab.

Da drog Jerusalem og hele Judæa og hele egnen omkring Jordan ud til ham, og de blev døbt af ham i Jordan, idet de bekendte deres synder. Matthæus 3,5-6.

Kristi tjeneste var rettet mod det gamle Israel, og i den profetiske betydning blev hele verden draget til Jordan, stedet for Kristi dåb. Men dåbens rite, og det, den repræsenterede, da Kristus blev døbt, var rettet mod hele verden.

Navnet Jojakim betyder »Gud vil rejse sig«, og ved Kristi dåb, da Johannes førte Kristus op af vandet, blev symbolet på at »rejse sig« op af en vandig grav et element i denne bemyndigelse. I de første fire vers i Ezra, som vi allerede har citeret, identificerer vers fem svaret fra dem, der hørte dekretet, med ordene: »Da rejste overhovederne for fædrenehusene i Juda og Benjamin sig, og præsterne og levitterne, alle dem, hvis ånd Gud havde vakt, for at drage op og bygge Herrens hus, som er i Jerusalem.« Når det første budskab bemyndiges, finder der en oprejsning sted, som repræsenteret ved navnet Jojakim.

Den 11. september 2001 blev den første forkyndelse i den mægtige bevægelse under den tredje engel bemyndiget, sådan som dette blev forbilledligt fremstillet ved bemyndigelsen af den første forkyndelse i den mægtige bevægelse under den første engel. Søster White kommenterer ødelæggelsen af Tvillingetårnene på denne dato.

»Hvorfra kommer den påstand, at jeg har erklæret, at New York skal skylles bort af en flodbølge? Dette har jeg aldrig sagt. Jeg har sagt, idet jeg så de store bygninger rejse sig der, etage efter etage: »Hvilke frygtelige scener vil ikke finde sted, når Herren rejser sig for at ryste jorden med vældig kraft! Da vil ordene i Åbenbaringen 18,1–3 blive opfyldt.« Hele det attende kapitel i Åbenbaringen er en advarsel om det, som kommer over jorden. Men jeg har ikke noget særligt lys med hensyn til, hvad der skal komme over New York, bortset fra at jeg ved, at de store bygninger dér en dag vil blive styrtet ned ved Guds magts vending og omvæltning. Ud fra det lys, der er givet mig, ved jeg, at ødelæggelse er i verden. Ét ord fra Herren, én berøring af hans mægtige kraft, og disse vældige bygningsværker vil falde. Der vil finde scener sted, hvis rædsel vi ikke kan forestille os.« Review and Herald, 5. juli 1906.

Ved bemyndigelsen af det første budskab i de hundrede og fireogfyrre tusindes historie „rejste“ Herren sig for „forfærdeligt at ryste jorden“. Jojakims navn symboliserer bemyndigelsen af det første budskab. Den 11. august 1840 rejste Herren sig fra sin trone og steg ned til jorden og stod på landet og havet. Ved Kyros' første dekret rejste de trofaste sig. Jojakim er et symbol ikke blot på den første engels ankomst, men han repræsenterer også bemyndigelsen af den første engel.

Jojakim repræsenterer den første af de sidste tre konger, men han repræsenterer også den femte af syv konger, som fører til Jerusalems ødelæggelse. Navnene på disse syv konger er meget oplysende. Disse syv konger var Manasse, Amon, Josija, Joahaz, Jojakim, Jojakin og Zedekias.

I Milleritternes historie repræsenterer Manasse den sidste tid i 1798. Manasse betyder „den, der lader glemme“, og det er i 1798, at Tyrus' skøge bliver glemt i halvfjerds år. Manasse var en af de mest ugudelige konger og besidder profetiske kendetegn, som bør tages i betragtning.

Judas sidste syv konger repræsenterer de syv tordners historie fra 1798 til 22. oktober 1844. Manasse var den første af de syv konger, og som den første konge af syv foregreb han Zedekias, den sidste af de syv konger. Jesus identificerer altid enden med begyndelsen. Zedekias, den sidste konge af de syv, blev ført bort i det babyloniske fangenskab. Den første konge blandt de sidste syv konger blev også ført bort i det babyloniske fangenskab og foregreb derved, at den sidste konge blev ført bort i det babyloniske fangenskab.

Og Herren talte til Manasse og til hans folk; men de ville ikke høre. Derfor lod Herren hærførerne for kongen af Assyriens hær komme over dem; de greb Manasse blandt tornene og bandt ham med lænker og førte ham til Babylon. Og da han var i trængsel, bønfuldt han Herren sin Gud og ydmygede sig dybt for sine fædres Gud og bad til ham; og han bønhørte ham og hørte hans bøn og bragte ham tilbage til Jerusalem til hans kongerige. Da erkendte Manasse, at Herren, han er Gud. 2 Krønikebog 33:10–13.

Manasses' erfaring med at erkende, at Herren var Gud, blev fuldbyrdet ved, at han blev fjernet fra sit kongerige og dernæst genindsat i sit kongerige. Nebukadnesar kom, ligesom Manasse, til at kende Herren, da han blev fjernet fra sit kongerige og derefter genindsat.

Og ved dages enden løftede jeg, Nebukadnezar, mine øjne mod himlen, og min forstand vendte tilbage til mig, og jeg lovpriste den Højeste, og jeg priste og ærede ham, som lever til evig tid, hvis herredømme er et evigt herredømme, og hvis rige varer fra slægt til slægt. Og alle jordens indbyggere regnes for intet; og han gør efter sin vilje med himlens hær og blandt jordens indbyggere; og ingen kan holde hans hånd tilbage eller sige til ham: Hvad gør du? På samme tid vendte min forstand tilbage til mig; og til mit riges herlighed vendte min ære og glans tilbage til mig; og mine rådgivere og mine stormænd søgte mig; og jeg blev stadfæstet i mit rige, og overvættes stor majestæt blev givet mig. Nu priser og ophøjer og ærer jeg, Nebukadnezar, himlens Konge, hvis gerninger alle er sandhed, og hvis veje er ret; og dem, der vandrer i hovmod, formår han at fornedre. Daniel 4:34–37.

Manasses' erfaring blev fuldbyrdet på Nebukadnezar. Manasse repræsenterer „endens tid“ i historien om de sidste tre judæiske konger og opfyldelsen af profetien om halvfjerds års fangenskab. Nebukadnezar repræsenterer „endens tid“ i historien om de tre dekreter, ligesom 1798 var „endens tid“ i historien om de syv tordener. I de vers, der netop er blevet citeret, vendte Nebukadnezars forstand tilbage til ham ved „dages ende“. „Dages ende“ omtales også i Daniels bog, kapitel tolv.

Men gå du din vej indtil enden kommer; for du skal hvile og stå frem til din lod ved dages ende. Daniel 12:13.

„Dagenes ende“ i Daniels kapitel tolv er „endetiden“, for Daniel fik befaling om at gå bort, „indtil enden kommer“. På den tid skulle Daniel „stå frem i sin lod“. At „stå frem i sin lod“ betyder at opfylde sit formål, hvilket Daniel gjorde, da hans bog blev åbnet ved dagenes ende, som er „endetiden“. På den tid ville der være en „forøgelse af kundskab“, som de vise ville forstå. Ved enden af Nebukadnezars dage vendte hans „forstand“ tilbage til ham.

„Når Gud giver et menneske en særlig opgave at udføre, skal han stå på sin plads og i sin stilling, sådan som Daniel gjorde, rede til at svare på Guds kald, rede til at opfylde hans hensigt.“ Manuscript Releases, bind 6, 108.

Manasse repræsenterer „endetiden“ i historien om Judas tre sidste konger; Nebukadnezar repræsenterer „endetiden“ i de tre dekreter. Efter Manasse fulgte hans søn Amon.

Amon betyder „oplæring“ og repræsenterer den tidsperiode, hvor der var en „forøgelse af kundskab“, som ville oplære de „vise“ i det budskab, der var blevet åbnet. Efter Amon fulgte derefter Josija, den eneste konge af de syv, som har en forholdsvis god, om end kompliceret, profetisk historie.

Josija betyder „Guds grundvold“ og repræsenterer stadfæstelsen af de sandheder, som var blevet åbnet ved „endetiden“. Den forøgelse af kundskab, som blev repræsenteret ved Amon, blev sammenføjet af William Miller under vejledning af Gabriel og andre hellige engle. Millers værk repræsenteres ved navnet Josija, for han grundlagde bevægelsens fundament. Der er meget mere at identificere vedrørende Josija, men vi vil gå videre til hans søn Joahaz.

Jehoahaz var treogtyve år gammel, da han blev konge, og han regerede tre måneder i Jerusalem. Hans moders navn var Hamutal, Jeremias' datter fra Libna. Og han gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne, ganske som hans fædre havde gjort. Farao Neko lagde ham i lænker i Ribla i Hamats land, for at han ikke skulle regere i Jerusalem, og pålagde landet en skat på hundrede talenter sølv og én talent guld. Og Farao Neko gjorde Eljakim, Josijas søn, til konge i stedet for hans fader Josija og ændrede hans navn til Jojakim; og han tog Jehoahaz bort, og han kom til Egypten og døde der. 2 Kong 23:31–34.

Jehoahaz betyder „Jehova har grebet“, og han blev grebet af Farao Neko. Jehoahaz, Josias søn, blev grebet af Farao Nekoh og erstattet af sin bror Eljakim, der betyder „Gud, som oprejser“. Farao Nekoh ændrede derpå Eljakims navn til Jojakim, der betyder „Gud vil rejse sig“. Forandringen af et navn er et symbol på et pagtsforhold, og ved styrkelsen af det første budskab indgår Gud pagt med et folk, samtidig med at Han går forbi et tidligere pagtsfolk.

Den 11. august 1840 blev det Osmanniske Rige, som havde været fremstillet ved fire vinde, der var sluppet løs i tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage, holdt tilbage, eller, som Jehoahaz betyder, de blev „grebet“. Samtidig blev Eliakim gjort til konge, og hans navn blev ændret til Jehojakim, der betyder „Gud vil rejse sig“. Jehojakim blev efterfulgt af sin søn Jojakin, som har tre navne i Skrifterne.

Navnet Jojakin betyder »Herren vil oprejse og grundfæste«. Han var søn af Jojakim, og han markerer den anden engels ankomst i foråret 1844, idet Gud »oprejste og grundfæstede« det nye,

sande, protestantiske horn. Den anden engels budskab blev bemyndiget ved Midnatsråbets budskab, og Jekonja og Konja betyder »Gud vil grundfæste«. De tre navne, som hver har samme betydning, repræsenterer Midnatsråbets forening med den anden engels budskab. Det er i Helligåndens endelige udgydelse under det høje råb, at de hundrede og fireogfyrre tusind bliver beseglet. Beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind blev forbilledliggjort i Millerbevægelsens Midnatsråb, og Jojakin, som også kaldes Jekonja og Konja, er et symbol på beseglingen.

Så sandt som jeg lever, siger Herren: om end Konja, Judas konge Jojakims søn, var signetringen på min højre hånd, ville jeg dog rive dig derfra. Og jeg vil give dig i hånden på dem, der står dig efter livet, og i hånden på dem, hvis ansigt du frygter, ja, i hånden på Nebukadrezzar, Babels konge, og i kaldæernes hånd. Og jeg vil kaste dig ud, og din moder, som fødte dig, til et andet land, hvor I ikke er født; og dér skal I dø. Men til det land, som de længes efter at vende tilbage til, dertil skal de ikke vende tilbage. Er denne mand Konja et foragtet, sønderslået afgudsbillede? Er han et kar, som ingen har lyst til? Hvorfor er de drevet bort, han og hans sæd, og kastet ind i et land, som de ikke kender? O jord, jord, jord, hør Herrens ord. Jeremias 22:24–29.

Jojakin, Jekonja og Konja repræsenterer beseglingstiden, når den anden engel forenes med budskabet om Midnatsråbet. Han repræsenterer de dåres beseglingstid. Den onde konge repræsenterer dem, som er de dårlige laodikeiske jomfruer, der i beseglingstiden er bestemt til at modtage dyrets mærke, idet de for evigt udspys af Herrens mund.

Seglringen på Guds højre hånd er Hans segl, og de, der udspys af Herrens mund under beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde, står i kontrast til Zerubbabel, manden som havde loddet for de „syv tider“ i sin hånd.

Tal til Zerubbabel, Judas statholder, og sig: Jeg vil ryste himlene og jorden; og jeg vil omstyrte kongerigernes trone, og jeg vil tilintetgøre hedningefolkernes kongerigers styrke; og jeg vil omstyrte vognene og dem, der kører i dem; og hestene og deres ryttere skal styrte ned, hver ved sin broders sværd. På den dag, siger Hærskarers Herre, vil jeg tage dig, Zerubbabel, min tjener, Sjaltiels søn, siger Herren, og gøre dig som en signetring; for jeg har udvalgt dig, siger Hærskarers Herre. Haggaj 2:21–23.

„Anstødets sten“, som er de „syv tider“, er „loddet“ i Zerubbabels hånd, og han fremstilles som den „signetring“, som Gud benytter til at besegle de hundrede og fireogfyrre tusinde. Signetringen, eller „tegnet“, sættes på dem, som „sukker og jamrer“ over de vederstyggeligheder, der begås i Jerusalem. Sukken og jammeren identificerer erfaringen hos dem, der besegles, og sukken og jammeren er symbolet på deres indre reaktion på lægemidlet for de „syv tider“. Det er bekendelse af deres synder og af deres fædres synder. Det er erkendelsen af, at de ikke har vandret med Gud, og at Gud ikke har vandret med dem lige siden skuffelsen den 18. juli 2020. Det er den prøve, som blev bestået ikke i 1863, i den tidsperiode, hvor Philadelphia var ved at overgå til Laodikea. Den foregreb den tidsperiode, hvor de, der repræsenteres ved Konja, for bestandig stadfæstes som tåbelige laodikeiske jomfruer, og de, der repræsenteres ved Zerubbabel, for bestandig stadfæstes som vise filadelfiske jomfruer.

Jojakin blev efterfulgt af Zedekias, den sidste af de syv konger. Ligesom Manasse repræsenterede 1798 og „endens tid“, må Zedekias repræsentere 22. oktober 1844, da synet ville „tale og ikke lyve“. Zedekias er et navn, der er sammensat af en kombination af to hebraiske ord. Det ene ord er „Jehova“, og det er forbundet med det ord, der i Daniel kapitel otte, vers fjorten, oversættes som „renset“. Zedekias betyder renselsen af Guds tempel, som begyndte den 22. oktober 1844.

Judas sidste syv konger repræsenterer den fremadskridende historie fra 1798 til 22. oktober 1844. Jojakim er symbolet på 11. august 1840, som igen repræsenterer 11. september 2001. Han er et symbol på bemyndigelsen af den første engels budskab, og han introduceres i det første vers i Daniels bog, kapitel ét. Således er rammerne og sammenhængen i Daniels bog, kapitel ét, bemyndigelsen af den første engels budskab, sådan som det er fremstillet i Johannes' Åbenbaring, kapitel ti. I Johannes' Åbenbaring, kapitel ti, steg Kristus ned med en lille bog i sin hånd, som Johannes fik befaling om at spise. Derfor har den første prøve i Daniels bog at gøre med at spise.

Vi vil fortsætte disse emner i den næste artikel.

Og han sagde til mig: Menneskesøn, lad din bug fortære, og fyld dit indre med denne bogrulle, som jeg giver dig. Da åd jeg den, og i min mund var den sød som honning. Ezekiel 3,3.